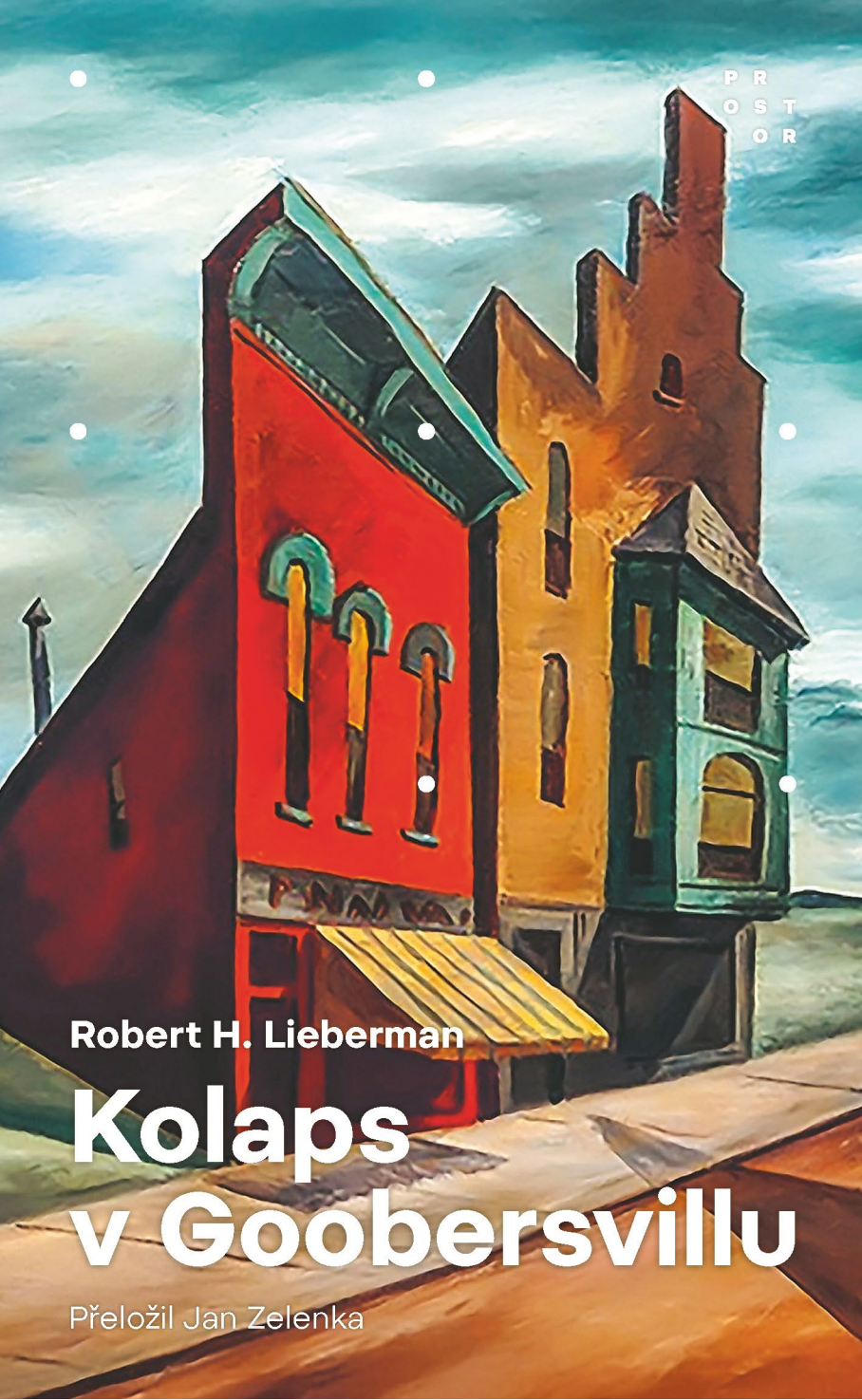

Robert H. Lieberman

Kolaps v Goobersvillu

Přeložil Jan Zelenka

PROSTOR

Robert H. Lieberman

PROSTOR

Robert H. Lieberman

Kolaps v Goobersvillu

Přeložil Jan Zelenka

Praha, 2026

PROSTOR

© Robert H. Lieberman 1979
Translation © Jan Zelenka 2026
Cover picture © Harold Noecker / OOA-S 2026
Czech edition © PROSTOR 2026

ISBN 978-80-7260-662-7

Věnováno Gunille

Bohatství má své výhody a případy svědčící
o opaku nebyly nikdy příliš přesvědčivé,
i když se vyskytovaly často.

— John Kenneth Galbraith, *Společnost hojnosti*

Kapitola 1

Včera jsem se probudil s rakovinou. Zbytek dne proběhl jako obvykle. Večer jsem se cítil už o poznání líp – trpěl jsem pouze úzkostí. Den předtím mi klekla ledvina – vyčůral jsem jen půl litru a vážně jsem uvažoval o transplantaci. Kdy se naučím být vděčný za drobná onemocnění?

Podle posledního odhadu Ministerstva práce (Viveca a kluci) jsem už skoro tři roky bez zaměstnání. Tři roky civím z okna na lesy a pozoruju, jak se střídají roční doby, jen občas si ulevím nějakým příležitostným melouchem.

Navíc k tomu, že jsem *Luftmensch*, někdo, komu k životu bohatě stačí vzduch, jsem rovněž držitelem záložního titulu „práce všeho druhu" – což je dostatečně bezpečná kvalifikace, neboť v Goobersvillu, jak se říká, o žádnou práci nezavadíte... Je ale zvláštní, že se v duchu pořád ještě nedokážu tak úplně smířit se svým sešupem z profesorských výšin do chudoby na plný úvazek... Tři roky. Tři roky bez příjmu a nakonec ještě těmi ubožáky, co ho pobírají, pohrdám. V tuhle chvíli už mám bankrot dávno za sebou. Všechna svoje přátelství jsem vysál do poslední mrtě. Plížím se městem a doufám, že uniknu zrakům kolemjdoucích. Vymahač dluhů by mi zabušil na dveře nebýt toho, že by se musel víc než kilometr po pás brodit sněhem, a je dost mizivá šance, že by náš dům v lesích vůbec našel. Když mi banka

pohrozí bezprostředním nebezpečím kreditního rizika, tak se směju, pískám si mezi zuby, stavím se na hlavu a divoce křepčím. Co tihle vědí o rizicích? Z vážené opory goobersvillské komunity jsem klesl tak hluboko, že šidím telefonní společnost, načerno odebírám elektřinu, pytlačím, přikrádám, čachruju, kšeftařím a jsem sám sobě naprosto odporný – přes to všechno, i když jsem dopadl takhle bídně, si myslím, že pořád ještě žiju a umím se ohánět a rozhodně nedopustím, aby mě ti hajzlové dostali na kolena – o *tohle* tady přece jde, ne?

Ale to už zase předbíhám. Tolik toho mám na srdci a zničehonic mám naspěch. To je fór, musím se tomu smát. Po třech letech nicnedělání mám najednou naspěch. Musím to všechno dostat na papír. Ano. Tři roky. Poslední varování. Výzvy od vymahače. Prázdná bříška. Vyhlídky na zaměstnání veškeré žádné. Přesto se na člověka s rakovinou, nemocným srdcem, nádory na mozku a halitózou cítím plný života. A k tomu všemu se také cítím provinile, že se cítím tak skvěle. Nebo to tak není? Takové rozpory. Takové šílenství. Kdy tohle všechno skončí?

●

Drahý příteli,

tento dopis Vám může v první chvíli připadat jako formální. Svým způsobem tomu tak je, ale ujišťuji Vás, že jej posílám namísto osobního psaní pouze z důvodu časové tísně.

Od mého posledního dopisu se situace naší rodiny – morálně, duchovně, eticky, ale především finančně – rapidně zhoršila.

Ocitl jste se na tomto speciálním seznamu, protože jste se v minulosti projevil jako humánní, účastný a štědrý obyvatel této planety – o stupeň výš než zbytek lidstva. S největší pravděpodobností Vás již oslovily organizace jako CARE a UNICEF, kterým jste zaslal peníze, podpořil jste rodinu v Soulu, věnoval finanční částku na pomoc Biafře a poslal záchranné prostředky do Managuy a Tegucigalpy. Jsem si jistý, že vzhledem k tomu, jak se Heart Fund, Easter Seals a American Cancer Society horlivě ucházejí o Vaše těžce vydělané dolary, Vás již značně unavují dopisy žádající o další finance. Ale prosím Vás, dříve než tuto naléhavou žádost zahodíte do koše, dovolte mi, abych Vás seznámil s některými skutečnostmi, které si možná neuvědomujete, konkrétně, že svým příspěvkem do fondu ZACHRAŇTE NUDELMANOVU FEDERACI, odpočitatelným z daňového základu, pomůžete nejen rodině v nouzi, ale také podpoříte umění. Vaše dolary zaslané mojí osobě naleznou oproti jakékoli jiné charitativní instituci dvojnásobné uplatnění. Nemáme naprosto žádné režijní náklady,

žádné přehnané výdaje za kancelářské potřeby nebo výpomoc. Naším jediným výdajem je známka na tomto dopise, a dokonce i ta byla zcizena. KAŽDÝ VÁŠ DOLAR DO JEDNOHO JDE PŘÍMO NÁM. Žádný prostředník. Žádní nadační úředníci, kteří si něco ulijí do vlastní kapsy. Z Vašich těžce vydobytých dolarů se nestane pšenice, která nakonec shnije nebo ji ohryžou krysy v kalkatském přístavu. Vámi zaslané dolary poskytnou nejen obživu, ale také morální podporu rodině přímo zde v USA, přímo zde ve starém dobrém Goobersvillu ve státě New York.

A zde je seznam, co Váš příspěvek, *odečitatelný z daňového základu*, může pokrýt:

5 $ vystačí na jedno vydatné jídlo pro celou rodinu, které bude tvořit maso, salát, litr mléka a skromný zákusek.

10 $ pošle jedno z mých dětí do školy v nových nablýskaných botách.

25 $ uhradí dětem letos buď chanukový, nebo vánoční dárek (prosím označte, čemu dáváte přednost).

100 $ oddálí zabavení našeho domu o celý jeden měsíc.

500 $ bude důkazem trvalého přátelství, vžene slzy do očí tohoto pisatele a Vaše jméno bude slavnostně připsáno na

bronzovou desku cti umístěnou na vrcholku hory Nudelman.

Jak říká můj dobrý přítel dr. Malvin Mandel: „Jsou někteří lidé, kteří si na základě toho, jak žijí, zasluhují, abychom je my ostatní podporovali." Naprosto s touto racionální filozofií souhlasím a netřeba říkat, že kopii tohoto dopisu obdrží i dr. Mandel.

Drahý příteli, přestože spím do samého poledne, už ani nevím, jaké to je být výdělečně činný, nevzpomínám si na pocit, když jsem zaklapával budík nebo platil bernímu úřadu, rád bych Vás ujistil, že si ani nevyskakuji, ani si nebudu užívat Vašich v potu tváře vydřených dolarů, zatímco Vy musíte být dnes a denně potupně zavřený ve své kanceláři, nucený si v ledových zimních ránech obléknout naškrobenou bílou košili nebo cestovat newyorským metrem.

Bude-li to jakoukoli útěchou a zmírní-li to Vaši bolest, když se rozloučíte s nepatrným zrnkem svého bohatství, dovolte, abych Vám sdělil, že můj život byl až doteď jedním velkým trápením. Spím každý den do samého poledne čistě z nutnosti – obávám se, že trpím buď narkolepsií, encefalitidou, nebo obojím. Migrény, které jsem zažíval každé dva měsíce, když jste se se mnou poprvé seznámil, mívám téměř každý den.

Jak možná víte, starosti dokážou člověka naprosto pohltit. Jeden potřebuje drobná vítězství, aby vymazal velké porážky. Místo aby mi Bůh nadělil silné tělo a ducha mdlého, popletl to a dopadlo to právě naopak. Moje děti měly dokonce červíky. Co má toto společného s mdlým duchem? Naprosto nic než to, že Vám chci ukázat, jak moje myšlenky bloudí pod neustálým náporem starostí – náporem, od kterého mi můžete pomoci pouze Vy.

Jistě, dnes je levnější posílat peníze do Asie. Šest dolarů, které uživí indonéskou rodinu měsíc, by sotva nakrmilo moje auto. Ale až jednou budu bohatý a slavný (což se stane stejně nevyhnutelně, jako že chleba zplesniví), nezapomenu na Vaši laskavost, splatím Vám všechno do posledního centu, dokonce prostřednictvím programu *Staňte se pěstouny* korespondenčně adoptuji brazilského chlapce.

Děkuji Vám a nechť Bůh popřeje hodně štěstí Vašim dopisům plným šeků.

S úctou

Neil H. Nudelman

Neil H. Nudelman
výkonný ředitel ZNF

Kapitola 2

Čirou náhodou jsem připadl na důmyslný způsob, jak ekonomicky přežít. Je tak jednoduchý a prostinký, že ze zpětného pohledu nechápu, proč mi trvalo prakticky léta, než jsem na něj přišel. Nejstručněji řečeno jeho strategie spočívá v tom říct prostě „ne", odmítnout koupit cokoli, co stojí peníze. Ne novému oblečení. Ne novému bytovému zařízení, nářadí nebo hračkám. Ne jakýmkoli výdajům kromě nejnutnějších potřeb – které po zvládnutí této techniky přestávají být nejnutnějšími. A tím *Ne* si člověk ponechává šanci k manévrování, zatímco když řekne *Ano*, upisuje se k nákladnému závazku. Je to naprosto neprůstřelné a chytré, až mi z toho naskakuje husí kůže a zmocňuje se mě neodolatelná touha sám sebe obejmout.

Ve tři odpoledne přibíhá lesem domů z Goobersvillské základní školy Leif a nadšeně mává nějakým papírem. „Můžu chodit na lekce lyžování!" křičí a hodí obědovou krabičku psovi, který podřimuje u dveří. „A taky dostanu lyže. Koukni!" Podá mi papír, který rozdal učitel všem třeťákům.

Jako každý Američan jsem mírně skeptický. Nic není zadarmo kromě kapavky. Podívám se. Moje pochybnosti se potvrzují.

„A je to jenom třicet dolarů."

Použiju svůj zbrusu nový ekonomický fígl: „Ne."

„Tati, prosím," žadoní Leif a obejme mě kolem pasu. Vzhlédne ke mně svýma laskavýma očima s dlouhými řasami a já cítím, jak měknu. Leif odjakživa mluvil o lyžování.

Žijeme v lyžařském kraji. Všechny děti mají lyže. Všechny děti mají parádní sjezdové lyže s pořádnými botami a bezpečnostním vázáním, k tomu šponovky a větrovku. Všechny děti mají táty, kteří pracují.

„A dopraví tě autobusem od školy k vlekům. A ty se vyvezeš nahoru. Až na vršek kopce!"

„Máš sáňky a celý kopec. Pověz mi, kolik dětí má vlastní kopec? Hm? Nebuď tak hamižný."

Vidím, jak mu oči posmutní.

„Podívej," řeknu, zvednu ho a držím ho jako malého kluka, což taky je, „třicet dolarů je spousta peněz. Kdybych je měl, dal bych ti je, i když lyžování je buržoazní přežitek, což je pravda."

„Ty jsi taky lyžoval," namítne Leif a hledá skulinku.

„Já dělal spoustu věcí," poplácám ho po hlavě. „Víš, doba je zlá." Pokouším se mu to vysvětlit a k mému překvapení to Leif – obvykle tvrdošíjný klučina – vzdá a zmizí do suterénu.

„Celý rok mluvil pořád jenom o lyžování," vysvětluje s pochopením Viveca a ještě to rozmazává.

„Já vím, já vím, jsem zbabělec. Ale co můžu dělat? Říct ano, tady máš třicet dolarů?"

Viveca pokrčí rameny a povzdechne si. Chci, aby se otevřela země a spolkla mě, ale než stačím vyplísnit Nejvyššího, ze suterénu se ozve příšerný randál. „Vidíš,"

usměju se úlevně a raduju se z hluku, který kluci dole dělají. „Už to pustil z hlavy. Děti mají krátkou paměť. Kristepane, kdyby jim člověk koupil všechno, nač si vzpomenou, bla bla bla.“ Vzdáleně to mým uším zní jako ten prudič Archie Bunker z televizního seriálu.

Zvědavost mi nedá a po úzkých schodech sestoupím do suterénu. Leif se tam tuží a horlivě přitlouká kousky gumy k dřevěné liště z nějaké skládky. Kučeravý andílek Magnus, vážný prvňáček, pomáhá staršímu bráškovi přibíjet hřebíky kladivem dvakrát větším, než je sám.

„Leif vyrábí lyži,“ zašveholí Magnus.

„Vyrábím pár lyží,“ vysvětluje Leif a snaží se připevnit tenkou gumu pod ohnutý hřebík. „Můžeš to tady přitlouct?“

„Leife, ta guma nebude držet, je moc tenká, a i kdyby se na nich dalo stát, nemůžeš lyžovat na rovných prkýnkách. Musí být vepředu ohnutý nahoru, jinak se zaboří do sněhu,“ vysvětluju a cítím, jak mě zaplavuje vlna smutku, jeho odhodlání mít lyže dochází i takovému tupému zabedněnci, jako jsem já. Důmyslná ekonomická strategie? Hovnajs! Chci od malých dětí, aby uvažovaly rozumně, aby se chovaly jako třicetiletí otupělí dospěláci. Napadne mě, že ukradnu lyže v obchoďáku. Jak ale schováte lyže s hůlkami pod trenčkot? Plním Leifovy příkazy a připevňuju gumu.

„Ne, přilep to tady,“ vyžaduje znalecky.

„Vážně si myslím, že to nebude fungovat,“ snažím se připravit svého syna na porážku, když se souká

do lyžařské kombinézy roztržené na rukávech, nasazuje si rukavice, každou jinou, a obouvá staré škrpály. Jako bych si při pohledu na něj vůbec poprvé všiml vší té nesmírné ubohosti způsobené mou přezíravostí a ignorantstvím.

„Leif bude lyžovat!“ pištím vzrušeně Magnus, lehne si na záda, nohy ve vzduchu, a trpělivě čeká, až mu někdo pomůže nazout boty.

Jdu za tou dvojicí optimistických bratrů, když se vynoří z domu a přejdou k lesu. Stromy jsou obtížené čerstvým sněhem, vzduch je svěží a štípe mě do nosu. Leif stojí na nízkém vršíčku před domem a snaží se pod sněhem najít gumu.

„Ukaž, pomůžu ti,“ nabídnu se a úslužně mu pomáhám strčit nohy do volných gumových kroužků. „Nebude to držet,“ snažím se mu připomenout a Magnus, cherubínské tváře zrudlé zimou, mi kouká přes rameno a jednou rukou se mi zlehka opírá o paži.

„Nadzvedni mě,“ řekne Leif, drží se mě za rukáv, nohy má už jakžtakž srovnané. „Dobrý. A teď mě roztlač,“ nařídí.

„Zabořiš se.“

„Roztlač mě!“

Nadzvednu ho, vytvarovaná prkýnka se ocitnou nad úrovní sněhu a dají se do pohybu. K mému naprostému úžasu Leif skutečně jede po sněhu a neboří se. Pustím a on klouže dál, nohy se mu v tom improvizovaném vázání všelijak vrklají, pusu má otevřenou, ale nabírá rychlost. Dolů. Dolů. Dolů klouže po prašanu

a za ním zůstává rovnoběžná stopa jako po nějakém profíkovi na sjezdovce v Aspenu.

„On lyžuje! On lyžuje!“ divoce poskakuje Magnus.

„On lyžuje!“ vykřikuje Viveca a nevěřícně se vyklání z okna kuchyně. „Dívej!“

Já se dívám. Já se dívám. Do očí mi vhrknou slzy a mám co dělat, abych se nerozbrečel. Leif si zkříží lyže, spadne na obličej, hned je zase na nohou a směje se.

„Vidíš!“ křičí, vítězoslavně zvedá lyže, potrhaná guma vlaje ve větru. „Jde to!“

„To se ví, že to jde!“ vyštěknu, poučím se z té lekce a rychle běžím zpátky do baráku, abych si vyrobil taky takový pár. Máme ještě nějakou gumu?

●

Leif mě dneska vytáhl z postele už v šest ráno a položil mi naléhavou otázku. Chce vědět, co by mohl vynalézt, aby se stal milionářem. Dosud ho fascinuje americký sen. Jediný americký sen, který jsem já kdy měl, byla noční poluce.

Poradil jsem mu, že by se měl pokusit vynalézt nějaký druh paprsku, jako laser, který by dokázal rozbít molekulární strukturu živého objektu tak, že by po něm zbyl jenom prach, případně loužička.

„Kdo by si to koupil?“ zeptá se a zpod přerostlé blonďaté ofiny mu s vážným výrazem vykukují tmavé mandlové oči.

„Já. Sprovodil bych tím ze světa rodinu Szorských,

letadla, co nám tady pořád lítají nad hlavou a ruší nás, pak ty...“

„Ale ty přece žádný peníze nemáš.“

„Kdo ti to povídal? Každopádně jednou budu boháč. Je to jen otázka času.“

„Proč si nenajdeš nějakou práci?“

„Nepoučuj. Na devítiletého kluka mluvíš, jako bys spolknul všechnu moudrost světa. Koukej si jít vyčistit zuby. Už měsíc sis je nečistil. Všechny ti vypadají.“

„Tak ať. Za každý zub mi pak dá víla Zuběnka dolar.“

„Jsou peníze to jediný, na co myslíš?“

„Jasně.“

●

One Mt. Nudelman Rd.
Goobersville, N. Y.

Pan Mao Ce-tung, předseda
Čínská lidová republika
Čína

Vážený pane Ce-tungu,

zaujalo mě, že se ve Vaší zemi možná už zanedlouho uvolní pozice učitele matematiky, a rád bych s Vámi probral možnosti takového pracovního poměru.

Mám za sebou bohatou a velice neobvyklou kariéru. Učil jsem na tak rozličných

institucích, jako jsou převážně černošské koleje na americkém Jihu, technické lyceum ve Švédsku za polárním kruhem, a dokonce i škola pro čínské studenty v Hongkongu (i když, pravda, žáci pocházeli z rodin bohatých podnikatelů a byznysmenů).

Myslím, že by mi nejlépe seděla menší čtyřletá, humanitně zaměřená kolej na pozici učitele základů matematické analýzy – ačkoli bych byl ochotný učit i kalkulus pro pokročilé nebo vlastně i fyziku. V případě potřeby bych s radostí mohl učit Vaše studenty také angličtinu, švédštinu nebo němčinu. Možná bych měl také zmínit, že jsem krátce studoval veterinární medicínu – takže nebudu-li mít zrovna výuku ve třídě, mohl bych vypomáhat s léčbou některých čínských zvířat. Ach, málem bych zapomněl. Důkladně jsem se rovněž věnoval studiu organické a anorganické chemie – takže vidíte, pane předsedo, šíře mých odborných kvalit je neomezená, a mám-li být naprosto upřímný, zoufale se snažím najít práci.

Na základě mé kvalifikace byste mohl nabýt falešného dojmu, že mám sklon skákat z jednoho oboru na druhý prostě proto, že to nezvládám. Zde Vás musím důrazně upozornit, že opakované změny týkající se oblastí mých specializací a míst mého

působení byly výhradně výsledkem pečlivě promyšlené strategie, snahy rozšířit si obzory coby jednotlivec i akademik. Navíc jsem postupně docházel k poznání, že prostě nejsem typ vědce omezeného na jeden obor, jeden stůl, jednu pracovnu. Jak s oblibou říkává můj přítel Perry Pokrývač, když charakterizuje moje neobvyklé postavení: „Mustanga neosedláš."

Za svého desetiletého působení na univerzitách a kolejích jsem byl znám jako „dynamický učitel, mimořádně oblíbený u svých žáků". Povětšinou jsem udělo-val velmi dobré známky a časem jsem se dokonce naučil slevovat ze svých studijních požadavků. Přiznávám, že mě z mého posledního působiště propustili, nicméně pokud bych dostal příležitost, jistě bych dokázal vysvětlit polehčující okolnosti spojené s tímto krutým a neuváženým vyloučením.

Zastávám velice silné liberální postoje: v roce 1964 jsem volil Huberta Humphreyho, i když v roce 1968 už ne; zúčastnil jsem se nesčetných mírových pochodů; a když jsem žil ve Virginii, stal jsem se terčem hrubých urážek a šikany ze strany Ku-klux-klanu.

Přestože systém volného obchodu mi poskytl vše, co dnes mám, myslím, že jsem ve svých politických názorech nadmíru

flexibilní. Komunista. Kapitalista. Socialista. Fašista. Všechno je to jedna a táž polívka, a když máte hlad (jak vím, Vy jste hlad měl), polívka je polívka.

Flexibilita. Musím se sám sobě smát. Nemohu si nevzpomenout na dobu, kdy jsem byl bystrý mladý elektroinženýr těsně před promocí, jednička ve svém ročníku, v oněch štědrých letech, kdy být vědecký pracovník v elektronice znamenalo být skoro jako bůh; kdy mě společnosti posílaly letadlem z jednoho konce Ameriky na druhý a zase zpátky – ne aby se mě vyptávaly, ale aby mi umožnily vyzpovídat jejich tým, abych viděl, jak fungují, abych se naopak vyptával já!

Vyberte si! Takový jsem byl, dvacet roků, chytrolín, premiant s dobře promazaným logaritmickým pravítkem a pevnými zásadami. Dodnes si živě pamatuji, jak jsem na základě týchž zásad odmítl i jen uvažovat o práci pro jakoukoli společnost, byť jen vzdáleně spojenou s obranou. Zásady. Dnes začínám pomalu chápat, jak je možné, že se muži nechají tak snadno naverbovat do války. Někdy se člověk může cítit tak ubitý, bezmocný, naštvaný a apatický, že jediné, po čem touží, je změna, jakákoli změna – tak mi vražte do ruky kvér, nasměrujte mě

na cíl, a já jdu do toho. Chci tím říct, pane předsedo, že z politiky se podle mě kvapem stává sporná záležitost, tak jako se z flexibility, jak se obávám, už dávno stalo prázdné heslo.

Když už jsme k sobě tak otevření, možná bych se měl rovněž svěřit ještě s jinou obavou, která mě poslední dobou pronásleduje, a totiž že už začínám přicházet o rozum, že léta trápení a starostí si vybírají svou daň. Občas – zvláště v časných ranních hodinách, kdy všichni na světě ještě spí – se mě zmocní smrtelná hrůza, že jestli se věci nezlepší, brzy se zblázním. Ale prosím, nedělejte si starosti. To se stává, jak jsem se zmínil, pouze občas a rozhodně by to nijak nezasahovalo do mých učitelských povinností během dne. A i kdybych učil na večerní škole, věci se časem srovnají samy od sebe – jestli víte, co tím myslím. A mám jaksi pocit, že vzhledem k tomu, čím jste si v životě sám prošel, dokážete pochopit, co se snažím říct.

Opravdu nevím, jak to vyjádřit, aby to neznělo hloupě, ale myslím si, že poprvé v životě opravdu chápu, co znamená být černý. Včera jsem se náhodou díval na fotografii z jedné státní věznice, a když jsem si prohlížel tváře těch mužů, dalo mi velkou

práci, než jsem mezi nimi našel bílou tvář. Najednou mi to všechno zapadlo do sebe. Jsou tam pod zámkem, stejně jako budu, obávám se, zakrátko pod zámkem i já – aby je, mě, vyčlenili ze společnosti. My všichni jsme svým způsobem negři. Naše ruce jsou svázané. Naše vůle je nezlomná. Nemůžeme zapadnout do téhle kultury. Tak jako oni i já jsem společenský outsider, beznadějně vyčnívající z řady. A konečně mi začíná docházet smysl toho všeho – že na tomhle kousku země mají místo pouze spisovatelé, kteří budou psát reklamní hesla nebo vydávat komerci.

V příloze tohoto dopisu prosím najdete mé *curriculum vitae* spolu s nadšenými doporučeními od bývalých děkanů, kteří si oddechli, když se mě tak lacino zbavili. Současně k dopisu přikládám zevrubné pojednání o své filozofii vzdělání a doufám, že se neurazíte.

Na závěr mi dovolte ještě dodat, že moje rodina i já bychom se bez obtíží přizpůsobili životnímu stylu Vaší země. Moje žena i já milujeme čínskou kuchyni, a kdykoli navštívíme New York, neopomeneme zajít na večeři do Chinatownu – a nejen proto, že tam mají nejlevnější jídlo ve městě.

Pokud byste potřeboval více informací,

bez váhání se na mne obraťte. S napětím se těším na Vaši odpověď a předem Vám chci poděkovat za Vaši velkorysost.

V hluboké úctě

Neil H. Nudelman

P. S. Kdyby bylo nejhůř, mohl bych též psát propagační texty, samozřejmě pokud nebudou komerčního rázu.